

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/67/2017
Identifikačné číslo spisu: 4108232379
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4108232379.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ALBATROS, spol. s r.o., IČO: 31 443 222, so sídlom: Mliečany 61, 929 01 Dunajská Streda, právne zastúpeného advokátom: JUDr. Peter Bilkovič, so sídlom Strojnícka 8, Bratislava, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, organizačná zložka: Farská 30, Nitra, právne zastúpenému: JUDr. Danuše Tichá, advokátka, nám. M. Benku 6, Bratislava, o zaplatenie 26.585,42 Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. októbra 2016, č. k. 26Cob/59/2015-681, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného odmieta.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 13. apríla 2015, č. k. 27Cb/239/2009-647 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.475,16 Eur so 14,5 % úrokmi z omeškania ročne od 02.04.2008 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, súd žalobu vo zvyšku zamietol a o trovách konania súd prvej inštancie rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobca a žalovaný dňa 13.12.2006 uzatvorili poistnú zmluvu č. XXX-XXXX.XXX podľa ust. § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli všeobecné poistné podmienky (VPP) pre poistenie majetku č. 105, osobitné poistné podmienky (OPP) pre poistenie motorových vozidiel č. 355, VPP pre úrazové poistenie, ďalšie súvisiace zmluvné dojednania a prílohy. Predmetom poistenia bol súbor motorových vozidiel, medzi nimi i vozidlo IVECO STRALIS 440ST, ev. č. DS XXXXCE. Na predmetnom poistenom motorovom vozidle dňa 15.11.2007 došlo k poistnej udalosti č. 9550074072. Likvidátor žalovaného vyhodnotil rozsah škody ako totálnu škodu. Vodič poškodeného vozidla sa po dopravnej nehode odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie množstva alkoholu v krvi. Žalovaný poskytol dňa 07.02.2008 žalobcovi

poistné plnenie vo výške 372.071,- Sk (12.350,50 Eur). Žalovaný vychádzal zo všeobecnej hodnoty vozidla vo výške 1.533.308,- Sk (50.896,50 Eur), hodnoty zvyškov vraku 750.000,- Sk (24.895,44 Eur), priznanej sumy 783.308,- Sk (26.001,06 Eur), odpočítanej spoluúčasti vo výške 39.165,40 Sk (1.300,05 Eur) a poistného plnenia vo výške 744.142,40 Sk (24.701,- Eur). Takto určené poistné plnenie poisťovňa krátila podľa č. III. bod 8 Zvláštnych zmluvných dojednaní o 50 %. Žalovaný dňa 16.04.2008 poskytol žalobcovi plnenie vo výške 24.080,- Sk (799,31 Eur).

Súd prvej inštancie v predmetnom spore rozhodol skorším rozsudkom zo dňa 19.02.2013, č. k. 27Cb/239/2009-430, v ktorom uznal krátenie poistného plnenia o 50 % z dôvodu, že vodič žalobcu sa odmietol podrobiť skúške na alkohol. Po vykonaní tohto krátenia výška poistného plnenia predstavovala sumu 20.927,56 Eur a po odpočítaní už poskytnutého plnenia zo strany žalovaného vo výške 13.149,80 Eur žalovanému zostalo podľa súdu prvej inštancie uhradiť ešte sumu 7.777,76 Eur. Zvyšok uplatneného nároku (preplatenie nákladov spojených s prekládkou tovaru) považoval súd prvej inštancie v skoršom rozhodnutí za nedôvodný (nebol predmetom poistenia), a preto žalobe v časti o zaplatenie 7.777,76 Eur vyhovel a vo zvyšku ju zamietol. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 12.12.2013, č. k. 26Cob/35/2013-475 skoršie meritórne rozhodnutie prvoinštančného súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní súd prvej inštancie doplnil dokazovanie znaleckým posudkom na stanovenie príčiny dopravnej nehody, ktorá bola poistnou udalosťou. Znalec z odboru cestná doprava, odvetvie nehody v cestnej doprave Ing. Milan Lehman za jednoznačnú príčinu dopravnej nehody označil nesprávnu techniku jazdy vodiča, ktorý prekročil maximálnu limitovanú rýchlosť pri prejazde zákruty, čím vyvolal kolíznú situáciu s následným prevrátením súpravy a oneskorenou reakciou na vjazd do zákruty znemožnil zabrániť nehode.

Súd prvej inštancie konštatoval, že povinnosťou žalovaného bolo preukázať, že požitie alkoholu vodičom podstatne prispelo ku vzniku poistnej udalosti alebo k väčšiemu rozsahu jej následkov. Žalovaný aj napriek záverom znaleckého posudku nemal ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Súd prvej inštancie nemal za preukázané, že požitie alkoholu aj, keď iba predpokladané, podstatne prispelo ku vzniku poistnej udalosti, keďže žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Nepreukázal príčinnú súvislosť medzi prípadným požitím alkoholu vodičom pred jazdou a vznikom poistnej udalosti. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie v novom meritórnom rozhodnutí dospel k záveru, že žalovaný nemohol podľa ust. § 809 ods. 2 Občianskeho zákonníka pristúpiť k zníženiu poistného plnenia. Keďže však žalobca napriek tomu akceptoval pri výpočte svojho nároku 20 % zníženie poistného plnenia, súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z výpočtu uplatnenej sumy žalobcom: - všeobecná hodnota motorového vozidla ku dňu vzniku poistnej udalosti 50.843,29 Eur mínus hodnota zvyškov 6.785,26 Eur určené znaleckým posudkom, spolu: 44.058,03 Eur. Od tejto sumy súd odrátať nasledovné položky : spoluúčasť podľa poistnej zmluvy 5 %, 2.561,57 Eur, 20 % krátenie z poistného plnenia 9.733,97 Eur, spolu: 12.295,54 Eur. Výpočítané poistné plnenie je tak 31.762,49 Eur, od ktorého je potrebné odrátať už poskytnuté plnenie 12.350,49 Eur, žalovanému tak zostáva uhradiť 19.412,- Eur. Pri určení hodnoty zvyškov vozidla vychádzal z ceny určenej znaleckým posudkom vypracovaným znalcom Ing. Kamilom Lacko - Bartošom, ktorý zároveň určil všeobecnú hodnotu vozidla ku dňu dopravnej nehody, poistnej udalosti.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca si dôvodne uplatnil poistné plnenie vo výške 20.475,16 Eur (19.412,- Eur, výpočet poistného plnenia + 1.063,16 Eur, náklady s vyťahnutím a prepravou zvyškov vozidla), a preto žalobe v tejto časti vyhovel, vo zvyšku žalobu zamietol ako nedôvodnú.

O úrokoch z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, žalobcovi priznal súd úroky z omeškania určené podľa tohto zákonného ustanovenia odo dňa 02.04.2008, kedy bola žalovanému doručená sťažnosť k výške poistného plnenia.

Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, rozsudkom z 27. októbra 2016, č. k.

26Cob/59/2015-681 potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 13. apríla 2015, č. k. 27Cb/239/2009-647 a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a urobil aj správny právny záver, ktorý riadne odôvodnil. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, v súlade s ust. § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) sa v odôvodnení svojho rozhodnutia o odvolaní obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd v rozsudku zdôraznil, že právna konštrukcia, na základe ktorej žalovaný v citovanom článku III ods. 8 ZZD postavil na roveň odmietnutie skúšky na alkohol prezumpciu jeho požitia, nevytvára dostatočný základ pre aplikáciu ust. § 809 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že sa na základe tejto právnej konštrukcie požitie alkoholu predpokladá, nemá na rozdiel od vykonanej skúšky na prítomnosť alkoholu (a zákonite jeho množstva) žiadnu vypovedaciu hodnotu o tom, aké množstvo alkoholu sa v čase poistnej udalosti v organizme poisteného nachádzalo, a preto nie je možné ani prijať žiadne závery v tom smere, či požitie alkoholu vôbec malo (a ak áno v akej konkrétnej miere) vplyv na porušenie povinností poisteného. Právo na krátenie musí byť uplatnené v primeranej miere (to znamená určite aj v závislosti od množstva použitého alkoholu vzhľadom na z toho vyplývajúcu odstupňovanosť jeho účinkov), čo v prípade právnej konštrukcie prezumpcie požitia alkoholu v nezistenom množstve nie je dosť dobre možné. Primárne však v zmysle § 809 ods. 2 Občianskeho zákonníka musí byť nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že k porušeniu povinnosti došlo následkom požitia alkoholu, teda že medzi príčinou - požitím alkoholu a následkom - porušením povinnosti existuje priama príčinná súvislosť.

Odvolací súd sa plne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že žalovaný dôkazné bremeno v tomto smere neunesol. Tomu, aby žalovaný v tomto smere dôkazné bremeno uniesol, podľa odvolacieho súdu, v rozhodujúcej miere bráni nevhodne zvolená právna konštrukcia vytvorená samotným žalovaným v poistnej zmluve, ktorá bola uzavretá. Žalovaný už pri kreovaní časti textu poistnej zmluvy tvorenej ním vypracovaných typizovaných ZZD mohol odmietnutie skúšky na alkohol definovať ako dôvod výluky z poistného plnenia, prípadne ako dôvod na jeho paušálne krátenie.

Odvolací súd nepovažoval poukázanie žalovaného na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo 4725/2009 za podstatný. Uvedené rozhodnutie českej najvyššej súdnej inštancie odvolací súd nevníma ako relevantné v zmysle článku 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p. pojednávajúceho o princípe právnej istoty v slovenskom v civilnom sporovom procese. Podľa odvolacieho súdu Najvyšší súd Českej republiky je síce najvyššiu súdnou inšinciou, avšak iného zvrchovaného členského štátu Európskej únie, a preto ho z logických dôvodov nie je možné považovať za súčasť množiny najvyšších súdnych autorít, ktorý má citovaný článok Základných princípov Civilného sporového poriadku platného na území Slovenskej republiky na mysli. Z odôvodnenia uvedeného českého rozhodnutia je zrejmé, napriek odmietnutiu vyšetrenia prítomnosti alkoholu vodiča v čase nehody mak české súdy požitie alkoholu a aj jeho aspoň orientačné množstvo ustálené vykonaným iným dokazovaním, keďže z výpovedí účastníkov a svedkovi bolo zrejmé, že vodič pred nehodou požil niekoľko piv- a po nehode vykazoval známky opitosti.

Odvolací súd sa rovnako nestotožnil s námietkou žalovaného, že omeškanie (a z toho vyplývajúci nárok žalobcu na úroky z omeškania) malo byť posúdené podľa predpisov občianskeho hmotného práva. V danom prípade zmluvný vzťah poistenia vznikol medzi dvoma podnikateľmi a vzhľadom na charakter poistenia sa bez akýchkoľvek pochybností týkal podnikateľskej činnosti oboch strán.

Odvolací súd odvolacie námietky žalovaného neakceptoval a napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom sa domáhal zrušiť rozsudok odvolacieho súdu podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p., pretože rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom

posúdení veci, zároveň požiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa dovolateľa nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Obzvlášť to platí, ak súd opomenul aplikovať dotknutú špeciálnu platnú právnu úpravu. Súd podľa žalovaného opomenul generálnu prevenčnú povinnosť podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka a ust. § 441 Občianskeho zákonníka, teda, že ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám, tak bolo aj stranami sporu dohodnuté, že v prípade, ak sa pri dopravnej nehode vodič poistného vozidla odmietne podrobiť skúške na alkohol, bude ho poisťovňa považovať za osobu, ktorá alkohol požila a uplatní si svoje právo primeraného zníženia plnenia z poistnej zmluvy podľa ust. § 809 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zrejme opomenul, že právo, nárok na zníženie poistného plnenia žalovanému priznáva priamo zákon, in concreto ust. § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Výtýkal odvolaciemu súdu, že neprípustné zasiahol do zmluvnej slobody účastníkov predmetnej poistnej zmluvy, a neprípustné nahradil skutočnú vôľu účastníkov predmetnej poistnej zmluvy.

Aj keď odvolací súd už rozhodoval za účinnosti C. s. p., sa dovolateľ nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že rozhodnutie Najvyššieho súdu CR je nepodstatné. Súd sú i podľa Základných princípov C. s. p. povinné prihliadať k rozhodnutiam iných členských štátov Európskej únie, nakoľko sme súčasťou európskeho právneho systému a navyše právny systém a právne normy Českej republiky v mnohých ohľadoch korešponujú s právnym systémom a právnymi normami Slovenskej republiky.

K dovolaniu žalovaného sa vyjadril aj žalobca, podľa ktorého dovolanie nie je dôvodné a preto žiada, aby dovolací súd s poukazom na ust. § 448 C. s. p. dovolanie žalovaného zamietol, rovnako zamietol návrh na odloženie vykonateľnosti. Žalobca si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Podľa žalobcu bolo dokázané, že žalovanému - dovolateľovi nevzniklo žiadne právo na krátenie poistného plnenia, pretože neboli zákonné splnené na to podmienky. Touto otázkou sa zaoberal odvolací súd dvakrát. Podľa žalobcu bolo dôkazné bremeno na poisťiteľovi - žalovanom, aby dôkazmi preukázal, že porušenie právnej povinnosti podstatne prispelo k vzniku poistnej udalosti alebo k zväčšeniu jej následkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. f) C. s. p.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. Ú S 4/2011).

Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia odvolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania odvolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesné neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

Preto za procesnej situácie, kedy dovolateľ v dovolaní na preukázanie svojho tvrdenia, z ktorého vyvodzuje nesprávne právne posúdenie, nielenže exaktne neoznačí dotknuté písmeno ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale ani neuvádza v dovolaní žiadne rozhodnutia odvolacieho súdu (bez prihliadnutia na označené rozhodnutie NS ČR), od ktorých sa odklonil odvolací súd (písm. a/ uvedeného ustanovenia); nešpecifikuje otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená (písm. b/ dotknutého ustanovenia); prípadne neuvádza rozhodnutia kedy dovolací súd rozhodoval rozdielne (písm. c/ uvedeného ustanovenia), dovolací súd konštatuje, že dovolateľ takto nevymedzil ním uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

Podľa § 447 písm. f/ C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

So zreteľom na vyššie uvedené nesplnenie požiadaviek na uvedenie dovolacích dôvodov spôsobom podľa § 432 ods. 2 C. s. p., možno uzavrieť, že podané dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, pričom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p. Preto dovolací súd podľa § 447 písm. f/ C. s. p. dovolanie odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.